

зет на Стефан Първовенчани. — Веднъж хан Тули получил в дар тъкмо десет чувала!

— Те са непобедими... — въздъхна кастрофилакт Добрил и сви гъстите си рижи вежди. — Когато яздыт те могат да улучат хвърчаща птица от три поприща разстояние. А лъковете им са страшно тежки. С едри, чиличени стрели, които свалят с един удар медун или тигър.

— А жестокостта им е без граница... — прибави ~~саваста~~ на Арбанон — Григориос Намонас, който пък водеше по-голямата дъщеря на Стефан Първовенчани: Комнения. — Когато нямало вече кого да колят, отваряли гробовете и подпалвали кости и ковчежи...

— Когато се родил Чингиз хан, в дясната си ръка стискал съсирена кръв... И племето му се възрадвало на поличбата, която жреците оповестили: бъдещ завоевател... — каза Йоан Асен. — Дано нам бъде спестен жребия да видим плодните си равнини пометени от дивите му орди... — Той се прекръсти и промени разговора. — Научаваме, че император Фридрих прехвърлил правата си върху Солунското наследство въз младия Бонифацио Монферато, сина на покойния Гулиелмо.

А из великолепните зали на новопостроения палат, бляскавата тълпа се разхождаше, разглеждаше удивена красотата на цаския дом, изкусната живопис по стените, тънката изработка на скъпите мозайки, ценността на мраморните колони. Дубровнишките представители будеха любопитство с диплестите си наметки от тосканска коприна, с пъстрите руби на дамите си, облечени в тъкан от Лукка. Българците свенливо ги доближаваха, вглеждаха се в изящните везби от жички чисто злато, които изобразяваха ~~стилизирани~~ рози, змейове и леопарди, питаха за цената на скъпия пурпур и килимите от Арас.

Най-много млади момеи се бяха събрали около стройната снага на светлоокия царев брат, чиято зелена севастократорска мантия чедно отиваше на русите му коси. С гордо отменато назад чело, той поглеждаше